

РЕШЕНИЕ

№ 2307

гр. София, 07.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **11594** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.91 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО).

Делото е образувано по жалба на Р. И. Т., с постоянен адрес в [населено място], срещу Заповед №СОА21-РД08-1079 от 29.09.2021г., издадена от кмета на Столична община. С оспорената заповед на жалбоподателя се отказва издаване на карта за преференциално паркиране на пътно превозно средство (ППС) в зоните за почасово паркиране и паркингите общинска собственост на територията на Столична община поради неотговаряне на критериите по чл.91 от НОДТСО.

Жалбоподателят Р. И. Т., лично и чрез процесуалния си представител адвокат А. Т., оспорва заповедта като издадена в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че страда от увреждания, които водят до траен дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта, които не са взети предвид от административния орган, тъй като последният се е съобразил само с основното му заболяване - онкологично по своя характер, което не попада в изброените критерии по чл.91 от НОДТСО. Моли съда да отмени обжалваната заповед и да задължи кмета на СО да издаде карта за преференциално паркиране. Претендира разноски.

Ответникът – кметът на Столична община, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. Н., оспорва жалбата като неоснователна. Сочи, че комисията, която разглежда заявленията, не е длъжна да извършва прегледи на заявителите, а може да

установи състоянието им само по представените документи. Моли съда на отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ при преценка на допустимостта и основателността на жалбата приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Оспорената заповед е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, тъй като с нея непосредствено се засяга законен интерес на жалбоподателя, и следователно подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по силата на чл.120 от Конституцията на Република България. Жалбата е подадена от активно легитимирано лице – адресат на акта, в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 от АПК. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

Настоящото административно производство е започнало по заявление с вх. №[ЕГН]/10.08.2021 г. с което жалбоподателят е сезирал кмета на СО с искане да му бъде издадена карта за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания в зоните за почасово платено паркиране и паркингите общинска собственост на територията на СО. Към заявлението жалбоподателят е приложил Експертно решение на ТЕЛК №1349 от заседание №119 от 08.07.2021г., издадено от Специализираната болница за активно лечение на онкологични заболявания „Проф.д-р М. М.“ – [населено място], с което пожизнено му е определена трайно намалена работоспособност (ТНР) 88% за следните заболявания: водеща диагноза злокачествено новообразувание на простатата; общо заболяване: карцином на простатна жлеза, състояние след биопсия – м.11, 2016, състояние след лъчелечение и хормонотерапия; Т.; Захарен диабет –II тип – ИИР- К.; диабетна полиневропатия; шийна и лумбална спондилоратроза; радикулопатия; двустранна гонартроза. ТЕЛК, издала представеното ЕР, е в състав: онколог, специалист по вътрешни болести и специалист по очни болести.

Заявлението на жалбоподателя е било разгледано на 19.08.2021 г. от комисия, назначена от кмета на СО. Констатациите на комисията са отразени в представения с административната преписка Протокол №887/19.08.2021г. По преписката няма данни жалбоподателят да е уведомен да се яви на преглед пред комисията, съответно и в протокола липсват данни за извършен преглед, поради което съдът приема, че комисията, която включва и специалист ортопед, се е произнесла само по документи. Няма данни от жалбоподателя да са изискани и други документи за установяване на ортопедичните и неврологичните му заболявания. След преценка на представеното ЕР на ТЕЛК комисията е обосновала извод, че жалбоподателят не отговаря на изискванията за издаване на карта за преференциално паркиране, установени в чл.91 от Наредбата за организация на движението на територията на СО (НОДТСО), тъй като описаните в ЕР на ТЕЛК заболявания не водят до трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта, лицето не ползва инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ, не му е определен процент на ТНР над 90% за сърдечни, белодробни или зрителни заболявания.

Производството е приключило с постановяване на оспорваната заповед, с която кметът на СО е отказал на жалбоподателя издаване на карта за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания в зоните за почасово платено паркиране на определените и обозначени за целта места.

По делото е представена медицинска документация за установяване на ортопедичните и неврологичните заболявания, които са описани в ЕР на ТЕЛК.

В съдебното производство е прието заключение на съдебно-медицинска експертиза, което се цени от съда като добросъвестно, обективно и компетентно. Вещото лице, д-р Д. К., специалист ортопед-травматолог, обсъждайки представените по делото медицински документи и след преглед на жалбоподателя, дава заключение, че придружаващите заболявания, описани в ЕР на ТЕЛК от 2017г., съществуват и към настоящия момент, като описаната лумбална, неврологична и колянна патология налага използването на лумбостат и 2 помощни средства за предвижване (патерици) дори и на къси разстояния от около 200 метра, след което се появява необходимост от почивка. Налице са трайно затрудняващи движения в посочените области с прогноза за постепенно влошаване. Заключениеето на вещото лице е, че клиничната картина на заболяванията обуславя траен дефицит в стоежа, предвижването и издръжливостта и използването на помощни средства – патерици.

При така установената фактическа обстановка съдът обосновава следните правни изводи, извършвайки проверка по всички основания по чл.146 от АПК:

Правилата, ограниченията и забраните, свързани с организацията на движението на ППС на територията на Столична община са уредени с нарочна наредба, приета с Решение на Столичния общински съвет (СОС) №332/19.05.2005г. Режимът на преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания, е установен в Раздел III.1. НОДТСО, чл.85 – чл.103 (приет с Решение на СОС №521 по Протокол №48/26.09.2013г.).

Оспореният административен акт е постановен от компетентен административен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл.44, ал.1 и ал.2 ЗМСМА във вр. с чл.92 НОДТСО.

Актът е в предписаната от закона форма.

При издаването на акта обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административно-производствените правила е съществено тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административнопроизводствените правила е да обезпечат издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. Нарушението се състои в това, че комисията, назначена със заповед на кмета на СО, не е извършила преглед на жалбоподателя. Действително, няма разпоредба, която да задължава комисията да извърши преглед, като това е оставено на нейната преценка. В назначената комисия има включен лекар със специалност ортопедия, което кореспондира с предпоставките за издаване на карта за преференциално паркиране.Разглеждайки ЕР на ТЕЛК, комисията би следвало да отчете, че то е издадено от ТЕЛК по онкология, съобразно водещото заболяване на жалбоподателя, в която не участва специалист ортопед. При това

положение комисията е следвало да извърши преглед на жалбоподателя или поне да му укаже да представи допълнително медицинска документация. Като не е сторил това, административният орган като краен резултат е постановил акта без да изясни напълно относимите факти, което е съществено процесуално нарушение.

Административният акт е в противоречие и с действащите към момента на постановяването му материалноправни норми.

По силата на чл. 99а, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) карта за паркиране на местата, определени за превозните средства, обслужващи хора с трайни увреждания и използване на улеснения при паркиране, се издава от кмета на съответната община по образец. От своя страна, разпоредбата на § 6, т. 64 от ЗДвП препраща към ЗХУ относно тълкуване на понятието трайно увреждане, където в § 1, т. 2 е дефинирано, че "хора с трайни увреждания" са лица с трайна физическа, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществения живот, и на които медицинската експертиза е установила вид и степен на увреждане или степен на трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто.

Доколкото в Закона за движение по пътищата - чл. 99а, не са посочени критерии за определяне на групата хора, които могат да се възползват от преференциално паркиране, то този въпрос е в дискрецията на общинския съвет, който със своя наредба може да определи категориите правоимащи лица.

В чл.91, т.1 – т.5 НОДТСО изчерпателно са посочени условията, алтернативното наличие на всяко от които е предпоставка за предоставяне на карта за преференциално паркиране:

1) лица, които вследствие на увреждането не могат да се придвижват без използването на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, патерици или чужда помощ, т.е. лица, които не са в състояние да заемат изправено положение на тялото без използването на технически помощни средства и имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостт – с определени повече от 50% ТНР; или

2) лица с III-ти и по-висок функционален клас на сърдечна недостатъчност и с определени над 90% ТНР или вид и степен на увреждане, определени от Д., ТЕЛК и НЕЛК; или

3) лица с белодробни заболявания с втора и по-висока степен на хронична дихателна недостатъчност и определена над 90% ТНР или вид и степен на увреждане, определени от, ТЕЛК и НЕЛК; или

4) лица с пълна двустранна слепота или с определена над 90% ТНР или вид и степен на увреждане, поради зрителни заболявания, определени от, ТЕЛК и НЕЛК; или

5) деца до 16-годишна възраст с други заболявания и с определени от ТЕЛК и НЕЛК вид и степен на увреждане повече от 90%.

Заложените в наредбата критерии стесняват кръга на правоимащите лица, като признават това право не на всички лица с определена ТНР, а само на тези, на чието придвижването е затруднено във висока степен, и на тези, които имат висока степен на ТНР поради сърдечни, дихателни и зрителни увреждания. Единствено за лицата до 16 години, видът на увреждането е без значение, но също се изисква висока степен на увреждане.

Относима към случая е разпоредбата на чл.91, т.1 от НОДТСО, предвид изложените

твърдения в жалбата и събраните доказателства по делото. Няма спор по делото, че жалбоподателят не попада в останалите четири категории на правоимащите лица. Спорът е единствено по приложението на т.1 във връзка със заболяванията на опорно-двигателния апарат и на съдовата система. Разпоредбата не съдържа ограничения по отношения характера на заболяването – то може да бъде не само ортопедично, но и неврологично, ендокринологично, онкологично, съдово или всякакво друго заболяване. Законодателят поставя акцента върху увреждането като резултат от заболяването – то трябва да води до невъзможност лицето да се придвижва без използването на помощните средства, които са изчерпателно изброени в разпоредбата. Разпоредбата съдържа автентично тълкуване на волята на законодателя какво се разбира под необходимост да се използват помощни средства – лицата да не са в състояние да заемат изправено положение на тялото без използването на технически помощни средства и да имат трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването и издръжливостта. Двете предпоставки са кумулативни. В случая се установи, че жалбоподателят има дефицит по отношение на придвижването и издръжливостта, както и че не е в състояние да заеме изправено положение на тялото без помощни средства – патерици, следователно и двете кумулативни предпоставки за правото на преференциално паркиране са налице.

Административният акт е в противоречие и с целта на закона.

Жалбоподателят отговаря на изискванията за лице с трайно увреждане по смисъла на §1, т.2 от ДР на ЗХУ. Една от целите на ЗХУ е да се компенсират дефицитите на хората с уврежданията. В случая следва да се компенсират дефицитите, свързани със самостоятелното придвижване. Паркирането е част от придвижването, затова и ЗДвП предвижда създаването на преференциален режим на паркиране. Местата за паркиране на хора с увреждания се отличават от останалите места с възможността си за най-добър достъп и разположение в непосредствена близост до входа на съответната сграда, като улесняват използването на помощните средства. Поради това отказът да се издаде на жалбоподателя карта за преференциално паркиране противоречи на целта на ЗХУ да компенсира неговите дефицити.

Оспореният акт е незаконосъобразен на основание чл.146, т.3, 4 и 5 от АПК, поради което се отменя, а преписката се изпраща на административния орган за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона .

По разноските:

При този изход на спора право на присъждане на разноси възниква за жалбоподателя, съгласно чл.143, ал.1 от АПК.

Ответникът следва да заплати на жалбоподателя разноси в размер на 610 лева - за държавна такса, експертиза и адвокатско възнаграждение, установени с представените по делото платежни документи. Разноските са за сметка на бюджета на СО.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 38 – и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №СОА21-РД08-1079 от 29.09.2021г., издадена от кмета на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на Столична община за ново разглеждане при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане на съдебното решение в сила.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Р. И. Т. разноси в размер на 610(шестстотин десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София – град в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: